

[Tinning]

ladende flere penge på foretagendet, og det er også rigtigt. Men det, man tipper på uden at kunne dokumentere det fuldstændigt, er, at der faktisk er en udvikling i gang på dette område, således at en stor gruppe familier bliver hængende længere og længere i systemet. Der er altså tale om, at systemet risikerer at splitte folk, sådan at der er nogle, der bliver hængende længere og længere; nogle andre kommer så ud af systemet – og det er helt fint – eller kommer slet ikke ind i det. Men det var jo lige præcis den gruppe, som har brug for hjælp i flere og flere måneder, vi burde tage fat på. Der er det ikke en løsning at sige: nu giver vi alle de andre grupper nogle meget lave ydelser, og det gør vi hurtigt, for systemet er gennemskueligt, og så får vi tid til at hjælpe de andre. Det er lige præcis det, som er en uholdbar genvej.

Så vil jeg godt nævne et par detaljer her til sidst, hvor jeg ikke mener det kan være meningen, at det skal fungere på lige præcis den måde.

Vi ved, at vi i bistanndsloven, som den ser ud i dag, i § 37, stk. 3, har mulighed for at gå uden om dagpengeloftet i tilfælde af høje udgifter til børn eller høje boligudgifter. Dagpengeloftet bliver nu fjernet – det er såmænd en udmærket ting – men det betyder også, at der er nogle, som faktisk vil komme i klemme, nemlig hvis vi tænker os eksemplet med et ægtepar, der måske kun har et barn eller to, men har meget høje boligudgifter. I dag gør man det, når man administrerer, at når man når dagpengeloftet, så siger man: høje boligudgifter, vi går bare videre op. Det kan sagtens lade sig gøre, og folk får stort set det i hånden, de plejer at have. Den går nu ikke længere, for nu er der lagt et loft ind, hvorefter man nok får dækning for sine boligudgifter fuldt ud, men det gør man så ikke alligevel, fordi man med grunddydelse, børnetillæg og boligydelse sammenlagt jo ikke kan komme over 90 pct. af sin hidtidige lønindtægt.

Jeg kunne godt tænke mig på et tidspunkt, enten nu eller i udvalget, at få at vide: hvorfor nu 90 pct.? Jeg ved godt, at vi kender det fra anden lovgivning, men det er jo ikke et argument. Hvad er argumentet for at lægge det på 90 pct.? Er det den nuværende finansministers gamle sang med, at hvis man ikke slår folk oven i hovedet, så får de aldrig lyst til at gå ud og finde sig et arbejde, eller hvad

er argumentet for, at vi skal have præcis denne sats på de 90 pct.?

Jeg skal i øvrigt ligesom fru Aase Olesen sige, at vi har flere ting og detaljer, vi godt ville tage fat i. Det kan være, vi vender tilbage i anden omgang, ellers bliver der jo rig lejlighed til det i socialudvalget.

Konkluderende vil jeg sige: sigtet er godt nok, men hvis der ikke bliver gjort noget ved ydelseniveauet, kan vi ikke være med. Til gengæld ville vi meget gerne være med, fordi der faktisk kan komme noget rimelig fornuftigt ud af dette lovforslag, hvis bare ministeren er en smule forhandlingsvillig.

Arne Bjerregaard (KrF):

Lad mig først sige til de radikale, at vi da gerne skal medvirke til, at vi med tiden får gennemført borgerløn herhjemme. Det vil løse en masse problemer i vort samfund.

Om lovforslaget vil jeg sige, at det da har en vis betydning, at lovgivningen hviler på forsøg. Vi ved jo alle, at der på kontant-hjælpsområdet har været forsøg i en række kommuner med fastere regler for kontant-hjælpsydelse, og det har vist sig, at der på begge sider af skranken har været en mere eller mindre udtalt tilfredshed med forsøgsreglerne. I forvaltningen vel, fordi det gav visse ressourcemæssige besparelser og tilsyneladende mere tilfredse klienter, og klienterne blev vel lidt mere tilfredse, fordi de nu klare kunne se, hvad de efter bestemte regler havde krav på.

Jeg tror, at lovforslaget i den nuværende situation må fremmes, fordi det vel er det fornuftigste at yde bstanden på den måde, selv på grundlag af forsøg – det erkender jeg – som har løbet i for kort tid til at give et helt klart billede.

Men jeg er heller ikke blind for, at vi med lovforslaget egentlig forlader de reelle intentioner i bistanndsloven og den filosofi, der lå bag den, om hjælp og støtte efter behov, hvis jeg ellers forstod debatten ret dengang, og den var jo hed og langvarig.

Den økonomiske og holdningsmæssige udvikling er imidlertid forløbet helt anderledes end dengang forudsat og anderledes, end en hel del i alt fald troede, og denne udvikling umuliggør faktisk en opfyldelse af de store målsætninger, vi havde dengang. Jeg skal ikke undlade at udtale min frygt for, at